treball

Proletaris de tots els països: uniu-vos!

Òrgan central del Partit Socialista Unificat de Catalunya

Número 438 | Barcelona, 29 de març de 1.976 | Preu: 10 pessetes

4 d'abril, per l'amnistia

L'ase de la repressió governamental a Barcelona, Sánchez Terán, torna a ensopegar amb la mateixa pedra, aconsellat pel "reformador dictatorial" Fraga Iribarne.

Altre cop la demanda d'una manifestació pacífica pro amnistia, amb un recorregut definit i un ordre cívic garantit, sol.licitada per 160 personalitats barcelonines caracteritzades, dels diversos sectors ciutadans, ha estat denegada. La raó adduïda no pot ser més pròpia d'un enemic de les llibertats elementals: "Com que la manifestació seria secundada per moltíssims ciutadans... és perillosa i no pot ser autoritzada."

Encara que no fossin molts, sinó pocs, ¿qui és en Sánchez Terán -Fraga per prohibir que els barcelonins expressin llurs sentiments? Però si, de més a més, ell mateix reconeix que serien moltíssims, l'absurd esdevé ridícul.

El dia 26, després de ser ja coneguda la negativa del governador, els signants de la demanda es reuniren per estudiar la situació. Recollim un paràgraf del comunicat que va aprovar la reunió, que és prou expressiu:

"Reafirmar públicament el caràcter irrenunciable del dret de manifestació, confirmar el propòsit de celebrar-la pacíficament i continuar les gestions per l'autorització governativa, i donar-li un caràcter nou, proposant que culmini en el parc de Montjuïc."

La convocatòria, doncs, continua vigent.

Senyor Sánchez Terán-Fraga: El dia 4 hi haurà manifestació pro amnistia. El poble barceloní hi farà cap en massa i recaurà sobre vostè tota la responsabilitat pel que pugui succeir.

El PSUC crida tots els seus militants a participar, juntament amb tots els barcelonins, en l'organització i realització d'aquesta gran acció per l'amnistia que ha de ser la manifestació del dia 4 d'abril.

2,3 i 5 d'abril

L'Assemblea de Catalunya crida a l'acció

Reunida la XV Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya, acorda fer públic el següent comunicat:

Davant la política reformista de l'actual govern, que ha agreujat la situació de crisi a tots els nivells i que ha realitzat una escalada repressiva que ha provocat ja 7 morts, la Comissió Permanent fa seva la declaració del Secretariat "No a la repressió!, sí a la llibertat!" del passat 6 de març.

L'àmplia i democràtica resposta ciutadana enfront d'aquesta situació, urgeix a l'Assemblea de Catalunya a intensificar les campanyes de reafirmació dels seus 4 punts, per tal de donar una perspectiva clara de ruptura a l'actual onada democràtica, i, en el camí de la II sessió, per avançar en una major representativitat del poble català en lluita per la democràcia.

L'Assemblea de Catalunya, que en la seva XIV Comissió Permanent acordà iniciar una campanya per uns ajuntaments democràtics, exigint la dimissió dels actuals consistoris municipals i l'elecció democràtica dels ajuntaments, dins el marc irrenunciable de l'Estatut d'autonomia i la constitució d'un govern provisional de la Generalitat, pretén recollir les diverses iniciatives que al voltant de les exigències populars es manifesten avui arreu de Catalunya, en tots els ordres de la vida social, i que ja han portat a múltiples formes de mobilització, des de les potents vagues protagonitzades pel moviment obrer, fins al seguit de concentracions populars davant uns ajuntaments antidemocràtics i antipopulars.

L'Assemblea de Catalunya crida a desplegar tots els esforços per tal de convertir els dies 2, 3 i 5 d'abril en jornades de mobilitzacions pacífiques de tot el poble per uns ajuntaments democràtics, és a dir, a realitzar tota mena d'accions massives, vagues, concentracions, assemblees, recollides de signatures per concretar i difondre les reivindicacions populars, a l'entorn dels 4 punts de l'Assemblea de Catalunya i, en particular, a impulsar divendres dia 2 reunions i assemblees informatives, dissabte dia 3 concentracions als ajuntaments i, dilluns dia 5, a una mobilització coordinada de tot el poble per les llibertats democràtiques i nacionals, a partir de cada sector.

Per uns ajuntaments democràtics! Democràcia municipal, Govern Provisional!

Llibertats, amnistia, Estatut d'Autonomia!

21 de març de 1.976.

Vida del Partit

Assemblea del PSUC a Sabadell

A mitjan març l'organització del PSUC a Sabadell celebrà una assemblea de militants del Partit amb l'assistència de 90 camarades, com també d'una delegació de la Joventut Comunista.

El Comitè Local presentà un informe on es recollien principalment els elements de l'Acció Democràtica recentment protagonitzada pel poble de Sabadell. Tot seguit s'inicià un debat que es veié enriquit per més d'una trentena d'intervencions.

El secretari general del PSUC, Gregori López Raimundo, després del debat, es referí àmpliament a l'actual situació política i a les experiències de l'Acció Democràtica local.

L'acte quedà clos amb la intervenció -resum del secretari general de Sabadell.

Voldríem acabar cridant l'atenció sobre la presència a l'assemblea de 23 dones i sobre el promig d'edat dels assistents: 27 anys.

Reclutament

Els objectius de la "Promoció Llibertat", de triplicar els efectius del Partit, han estat assolits amb escreix a l'organització de Sabadell. Es interessant de recollir algunes experiències de com s'ha arribat en aquest resultat.

Una d'aquestes experiències és la de l'empresa "Unidad Hermética". Allà el Partit tenia una organització important. Els companys varen fer una reunió amb seixanta treballadors no militants i la meitat varen ingressar al Partit tot seguit.

Un altre fet interessant, i molt revelador: Llavors de les darreres eleccions sindicals, els verticalistes varen fer servir totes les seves astúcies brutes per impedir que els nostres companys fossin candidats a les UTT. Ho van aconseguir en força casos, sobretot al tèxtil i al metall. Gràcies a l'esforç de reclutament que han fet els comunistes de Sabadell, això, que feia esdevenir difícil la presència de comunistes als sindicats, s'ha superat amb l'ingrés al nostre Partit de molts dels càrrecs sindicals elegits de les candidatures unitàries i democràtiques.

Això s'aconsegueix tenint al cap constantment la tasca de reclutar i essent un partit lligat a les masses, sempre present a la lluita.

Ple del Partit a Rubí

S'ha celebrat el I Ple del PSUC de la tercera ciutat del Vallès Occidental amb la participació de tots els seus militants i d'una delegació de la Joventut Comunista.

Després d'escoltar els quatre informes (moviment obrer, unitat, organització, joventut), la discussió se centrà molt críticament en els problemes d'organització.

Les intervencions, que implícitament estaren plenament d'acord amb la política del Partit, reflectiren el gran neguit de tots els militants en superar retards en llur activitat per tal d'ajudar la vila industrial a posar-se a l'altura de la resta de la comarca, on es lluita de ferm.

Discutir amb més profunditat els informes, enriquits per les aportacions de viva discussió, multiplicar per dos els efectius del PSUC en tres mesos, augmentar la difusió de la nostra premsa, ampliar el Comitè Local amb un responsable de finances, "no fer política a estones" sinó amb intensa i coordinada continuïtat, foren els camins escollits cap una incidència més gran de l'organització,devers un Partit de masses al servei del poble de Rubí.

L'ACORD JUNTA-PLATAFORMA SUPORT A LES JORNADES D'ACCIÓ

Comunicat de premsa del PSUC

En la seva reunió d'avui, el Comitè Executiu del Partit Socialista Unificat de Catalunya ha pres els següents acords:

1r. Saludar l'acord conclòs entre la Junta Democràtica d'Espanya i la Plataforma de Convergència Democràtica que assenta les bases per a la seva fusió en un sol organisme unitari i per a la coordinació o federació de l'oposició democràtica de tots els pobles d'Espanya. La crisi del govern Arias-Fraga i de la seva política de compromís amb el búnker -especialment després del crim de Vitòria-, i l'acord Junta-Convergència posen a l'ordre del dia la necessitat de marxar ràpidament devers la constitució d'un Govern Provisional de Reconciliació representatiu de totes les forces democràtiques d'esquerra i de dreta, capaç d'obtenir el suport o la neutralitat de l'Exèrcit i de l'Església, per a la ruptura que ha de permetre el restabliment ple de les llibertats democràtiques i l'obertura del procés constituent que cal perquè s'exerceixi la sobirania popular.

El PSUC considera que una part essencial d'aquest procés haurà de ser la culminació del Pacte Català i la constitució d'un Govern Provisional de la Generalitat que assumeixi el poder a Catalunya en el moment de la ruptura i que, a partir del restabliment de les lleis, institucions i prerrogatives de l'Estatut de 1932, presideixi el període constituent fins a l'elecció del Parlament Català i de les Corts Constituents espanyoles.

2n. Prestar suport, amb tota decisió, a la crida de la XV Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya a convertir els propers dies 2, 3 i 5 d'abril en jornades de mobilització pacífica de tot el poble pels quatre punts programàtics de l'Assemblea, per les llibertats democràtiques i nacionals, per ajuntaments democràtics i per un Govern Provisional de la Generalitat, sota les consignes de "Llibertat, Amnistia i Estatut d'Autonomia".

3r. Adherir-se a la manifestació ciutadana per l'amnistia prevista per al dia 4 d'abril, a Barcelona, per a la qual han sol.licitat permís oficial 160 personalitats barcelonines representatives dels distints corrents polítics i de tots els sectors socials de Barcelona.

Barcelona, 23 de març de 1.976.

El C.E. del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

EDITORIAL

DEMOCRÀCIA ARA

Contràriament als rumors que corrien, el Govern no ha dimitit. Insensible als desitjos del país, l'equip presidit per Arias -prolongació del darrer govern de Franco- s'aferra al poder i prossegueix la seva política continuista, dirigida essencialment a conservar el règim amb lleugers canvis de façana pensats per acontentar certs governs estrangers i per facilitar l'entrada d'Espanya al Mercat Comú.

A aquest propòsit respon el projecte de regulació del dret d'associació enviat pel Govern a les Corts, projecte que, àdhuc en el cas, improbable, que les Corts l'aprovessin sense modificacions restrictives, deixaria les coses com ara són, perquè el text preparat -com es va esdevenir amb els anteriors referents als drets de reunió i manifestació- reserva al Govern la facultat omnímoda d'atorgar i enretirar el "dret" que proclamen voler legalitzar. En realitat, aquest projecte no es proposa democratitzar res, ans fer que ho sembli.

Però el país no s'acontenta amb paraules. El drama de Vitòria ha fet veure a milions d'espanyols que el continuisme pot originar tragèdies encara més grans que la de Vitòria, que urgeix obrir camins a la lliure expressió de la voluntat dels treballadors i, en general, de les masses populars, que apressa posar fi al poder dictatorial que l'actual govern pretén de perpetuar.

Per primer cop després d'acabada la guerra civil, publicacions legals de gran tiratge com "Cambio 16" demanen obertament la dimissió del Govern, un diari tan conservador i de dretes com és l'ABC reclama que el Govern pacti amb l'oposició i el subdirector de "Ya" escriu que cal una consulta a la sobirania popular.

Pel que fa a la premsa de Barcelona, coincidint amb l'oposició catalana,s'ha pronunciat amb decisió per un canvi democràtic. Fins i tot una personalitat política de la dreta com és en Millet i Bel ha declarat a "La Vanguardia": "...els esdeveniments de Vitòria es podien evitar". "...si s'hagués promulgat una llei -de temps, n'hi havia- que regulés els drets de reunió, manifestació i vaga és gairebé segur que el drama s'hagués evitat".

Tot plegat permet de concloure que el país -si més no la immensa majoria- considera nociu l'immobilisme resultant del maridatge entre els "reformadors" i el "búnker", que l'actual govern personifica, i desitja un canvi democràtic.

No al reformisme

Com se sap, els comunistes considerem indispensable i urgent la ruptura democràtica, que no vol pas dir revolució sangonent, caos ni transformació social. Ruptura democràtica vol dir revolució política, que es pot esdevenir pacíficament i que ho ha de fer; representa arraconar les lleis i institucions franquistes, promulgar l'amnistia per als presos i exiliats polítics, establir les llibertats democràtiques sen se discriminació de cap mena i formar un Govern Provisional de Reconciliació amb la missió fonamental de convocar eleccions a una Assemblea Constituent que elaboraria la Constitució i decidiria el caràcter del règim futur. Darrerament, els comunistes fem servir l'expressió ruptura pactada -i la frase ha reeixit- per expressar que propugnem l'acord entre l'oposició i els elements "reformadors" del Govern que vulguin,de veritat, la democràcia. Però, fins ara, ni en Fraga ni cap altre ministre defensa resoluudament la democràcia. En Millet i Bel, en la declaració que ja hem esmentat, diu, dels ministres que s'anomenen liberals i demòcrates: "Sempre tinc la impressió que en el seu fur intern pensen: la democràcia sóc jo." En Fraga mateix, després del darrer consell de ministres, va declarar als informadors que "...les forces que estan a la dreta de la reforma són molt més respectables que les de l'esquerra". I en totes les seves declaracions públiques fa la impressió d'estar decidit a mantenir la seva aliança amb els ultres i la política que ha provocat set morts per trets de la policia encara no en un mes, que manté a la presó en Simón Sánchez Montero,que nega l'amnistia i la regulació de les llibertats fonamentals de la persona i que recorre, cada vegada amb més freqüència, a la prohibició d'actes públics, segrest de llibres i revistes, multes, acomiadaments i detencions de treballadors i demòcrates.

En Fraga sobrevalora el "búnker" i alimenta l'espectre d'un hipotètic perill de cop militar feixista per tal de presentar-se com a "centrista" i justificar la lentitud i insuficiència de les seves propostes "reformadores". Però no hi ha pas perill de cop militar. Els feixistes tenen,sota aquest govern, una situació de privilegi i saben que constitueixen una petita minoria fins i tot entre els caps i oficials de l'Exèrcit; saben, per tant, que si intenten un cop per prendre directament el poder fracassaran rotundament. El perill per a la democràcia rau, en primer terme, en el fet que Fraga i els seus iguals aconsegueixin imposar la seva política continuista, que arribin a guanyar, per a les seves "reformes", el suport de masses que encara no participen a la lluita i que temen que la ruptura pugui marcar el començament d'una nova guerra civil. La disjuntiva que avui es planteja davant del país no és, com pretén en Fraga, la d'elegir entre reforma o cop militar feixista, ni entre reforma o caos, sinó entre un "caetanisme" a l'espanyola i un autèntic canvi democràtic.

Junta i Plataforma

El canvi democràtic no el farà pas en Fraga de la mà del "búnker". "Els qui volen la ruptura s'hauran d'enfrontar amb mi", ha dit no fa gaire als informadors. El canvi democràtic cal que el protagonitzin els partidaris de la democràcia, els treballadors i les masses que lluiten pels seus drets i contra la dictadura,els partits i grups de l'oposició que encapçalen i animen la batalla general en curs per les llibertats democràtiques i nacionals dels pobles d'Espanya.

Aquestes forces són ja majoritàries. Però ho seran més encara si actuen plegades i ofereixen al país una alternativa democràtica responsable.

Per això saludem amb alegria la nova de l'acord conclòs aquests dies a Madrid entre la Junta Democràtica d'Espanya i la Plataforma de Convergència, que ha de ser el començament d'una negociació general per anar ràpidament a la constitució d'un sol organisme coordinador de l'oposició de tot Espanya. Aquest organisme únic, si s'arriba a crear,impulsarà la mobilització de masses per l'amnistia i les llibertats; facilitarà el diàleg amb sectors i forces capitalistes, amb les jerarquies de l'Església i de l'Exèrcit i amb els propis "reformadors" de l'actual govern, amb vista a la formació del Govern Provisional de Reconciliació i a l'obertura del període constituent.

Catalunya està vitalment interessada a arribar, com més de pressa millor, a la coordinació general de l'oposició i a la formació a Madrid d'un Govern Provisional de Reconciliació, premisses indispensables perquè a Catalunya s'instal.li un Govern Provisional de la Generalitat amb les atribucions assenyalades a l'Estatut d'Autonomia de 1932.

Per al Consell de Forces Polítiques i per a l'Assemblea de Catalunya, per a tots els catalans, l'acord Junta-Plataforma és un estímul de prosseguir la pròpia lluita per ampliar i consolidar la unitat catalana, de contribuir a la creació de l'organisme coordinador de l'oposició de tot Espanya i d'avançar -a través de la negociació i del progrés de la lluita de masses- cap a la ruptura democràtica.

EL PLA COMARCAL:

Un plebliscit per la democràcia municipal

Així titula el seu editorial el darrer butlletí de l'Associació de Veïns Vila de Gràcia. Amb ella, són tots els barris de Barcelona i dels altres municipis de la comarca que han expressat els estrets vincles existents entre urbanisme i política. L'ordenació del territori, el creixement de les ciutats i de la comarca exigeixen avui la democràcia com a condició indispensable per a posar fi a la corrupció, a l'especulació, al desori urbanístic.

Vint mil impugnacions han estat presentades en el mes escàs d'informació pública del "nou" Pla d'ordenació de la Comarca; però més important que això ha estat el fet de milers de veïns reunits en assemblees on s'han debatut extensament les reivindicacions d'espais, els dèficits d'equipament, els problemes polítics, etc., i on s'ha decidit de continuar el debat sobre el caràcter d'uns ajuntaments democràtics, sobre com arribar-hi. Ho han estat les desenes de manifestacions al carrer i de "pintades" i ocupacions de solars que es reivindiquen. Tot plegat ha demostrat que davant d'una administració i d'un règim com els actuals, que menysprean qualsevol mena de reivindicació popular -així ha succeït amb les 32.000 impugnacions presentades ara fa dos anys-, cal treure la lluita al carrer. La mobilització ha estat molt intensa i ha significat una clara mostra del procés de consciència col.lectiva dels veïns.

Al com s'ha plantejat a molt diversos llocs, amb l'arritada de Viola a l'Ajuntament de Barcelona i a la Corporació Metropolitana es va obrir un procés de degradació progressiva dels aspectes més positius del Pla aparegut a la informació pública l'abril de 1974. Des d'unes desafectacions de terrenys destinats a equipament o zones verdes fins a la destitució del "pare" del Pla, tot el que s'ha fet en aquests mesos va en contra dels interessos de la majoria de la població.

La proposta actual, tot i mantenint alguns elements de l'anterior i havent disminuït en alguns llocs les expropiacions, comporta molts canvis en allò que és fonamental; per exemple:

- Implica la privatització dels equipaments en no definir-se el destí dels solars que hi són dedicats i acceptar-se la gestió i la titularitat privades.
- En casos d'expropiació no es preveu vivenda, al barri, per als afectats.
- Insisteix en el sistema de les "contribucions especials" per finançar les possibles expropiacions que es pagaran a preu d'or.

Així, doncs -i podríem estendre'ns molt-, no és el Pla dels habitants d'aquesta comarca. No han participat en la seva elaboració, no s'ha fet cas dels milers d'impugnacions presentades, ningú no garanteix que els escassos solars destinats a equipament assoleixin aquest destí.

La mobilització dels veïns es vincula, doncs, estretament amb la campanya de la XIV Permanent de l'Assemblea de Catalunya. Els veïns presents a les assemblees per tractar del Pla Comarcal han demostrat amb la seva posició -estaven menys preocupats pel seu "problema particular" que per les qüestions generals i polítiques- que només uns ajuntaments democràtics, dins una situació democràtica, poden permetre l'elaboració i la gestió democràtiques d'un pla d'urbanisme; que només amb el restabliment de l'Estatut d'Autonomia de 1932 es podrà planificar la comarca dins un pla d'ordenació territorial del conjunt del Principat que estableixi amb claredat les relacions entre Barcelona i la resta de Catalunya i permeti, per tant, que el pla comarcal sigui plenament coherent amb el planejament general

F.Seguí

Tots els estaments estan interessats en un pla racional que respongui a les necessitats reals de la població. Una d'aquestes necessitats, molt important, és l'equipament hospitalari. La fotografia mostra la manifestació PER UN NOU HOSPITAL CLINIC feta el dia 26 a Barcelona per estudiants, professors i personal de l'Hospital Clínic. Exigeixen que dintre d'un mes comencin les obres del nou hospital.

Els botiguers, també

Cent vuitanta comerciants petits i mitjans de Reus s'han reunit al Cercle de Lectura d'aquesta ciutat per discutir dels seus problemes propis. Algunes intervencions van subratllar que els seus interessos anaven molt lligats als de la classe obrera. Un dels temes de la reunió fou la necessitat d'intervenir col.lectivament a la vida pública i d'organitzar-se al marge de la Cambra de Comerç, controlada pels grans comerciants. Val la pena recordar que davant la vaga de la construcció, un forn reusenc va lliurar als vaguistes tota una fornada de pa gratuïtament.

A Terrassa s'han distribuït fulls signats pel "Grup de Comerciants Democràtics" que criden a una acció de protesta i a la solidaritat ciutadana, particularment amb els treballadors assalariats, que, com ells mateixos, "estan patint el mal funcionament de la direcció del país i alhora el jou del monopoli i intermediaris". El full posa com exemple els comerciants de Sabadell, que van jugar un paper important durant la vaga de febrer tancant els establiments.

Recordem, finalment, que a molt diversos llocs nombrosos comerciants han jugat un paper molt positiu de suport a la classe obrera en lluita, principalment amb els seus crèdits als vaguistes. Al Baix Llobregat, a Cerdanyola i a molts altres nuclis industrials s'ha repetit l'experiència.

El Consell Català d'Ensenyament i la unitat

L'aparició del Consell Català d'Ensenyament ha enfosquit el panorama educatiu i polític en uns moments particularment inoportuns.

Ningú no pot negar a cap partit o grup de partits el dret a intervenir en el món de l'ensenyament o en qualsevol altre àmbit o sector de la vida pública. Els comunistes volem deixar d'antuvi ben clar que no pretenem negar ni posar en dubte el dret de ningú a crear organismes de cara a una política educativa pròpia.

En canvi, ens ha sorprès desagradablement la manera com un grup de persones -entre les quals figuren els màxims dirigents públics de Convergència Democràtica, Reagrupament Socialista i Democràtic i Unió Democràtica- ha constituït el Consell Català d'Ensenyament. El nom mateix dóna a aquest organisme una pretensió globalitzant i unitària que no té i a la qual no pot aspirar. I no hi pot aspirar precisament perquè no s'ha constituït unitàriament, ni pel que fa al conjunt de les forces polítiques del ventall democràtic català ni pel que fa a les institucions i moviments que vénen, des de fa molts anys, constituint l'aportació i la base fonamentals de l'actual moviment català de renovació educativa: Rosa Sensat, el Col.legi de Llicenciats, la Fundació Artur Martorell, la Federació Diocesana de Pares de Família de Barcelona, etc. Per dissipar la falsa imatge unitària que dóna el nom de "Consell" avui, el Consell de Forces Polítiques de Catalunya va manifestar públicament que no hi tenia res a veure.

Però la cosa no hagués passat de ser una maniobra política poc hàbil si no hagués estat per les declaracions que tres membres destacats del "Consell" -Triadú, Barrera i Fullat- van fer al "Correo Catalán" del 14-3-76. En aquestes declaracions es titlla les entitats defensores de l'escola pública i patrocinadores de l'alternativa democràtica aprovada durant l'Escola d'Estiu de 1975 -Rosa Sensat i el Col.legi de Llicenciats- de "marxistes comunistes", "marxistes leninistes" i "marxistes dogmàtics". Això fa passar el Consell Català de l'Ensenyament del terreny de la politiqueria al de la difamació i la mala fe.

Difamació i mala fe perquè ni Rosa Sensat ni el Col.legi ni cap altra de les entitats no té el caràcter partidista o ideològicament homogeni que aquests epítets indiquen. Es veritat que, per una evolució interna d'anys, dintre d'un debat lliure, obert i pluralista, sense exclusions, ha arribat a haver-hi una preponderància d'idees avançades que s'expressa, per exemple, en un pronunciament inequívoc a favor de l'escola pública. (De passada, val a dir que l'escola pública no es una consigna inventada pel marxisme-leninisme: la burgesia radical defensa teòricament i pràcticament -recordem les reformes de Jules Ferry a França a finals del segle XIX- l'escola pública i laica.)

Per què, doncs, aquesta maniobra difamatòria? Perquè els grups polítics del "Consell" senten que els serà molt difícil de tenir una influència política damunt d'uns moviments que han adquirit una dinàmica molt independent i, alhora, molt avançada, i volen crear les seves bases d'influència pròpia en el món pedagògic. I com que resulta difícil justificar davant de l'opinió una iniciativa pedagògica situada al marge de les entitats més prestigioses i actives d'aquests darrers anys, no tenen cap escrúpol a presentar-les com a partidistes i monocolors, sabent a més que això els pot representar dificultats tant entre els ensenyants com entre les fonts de finançament i davant de l'Administració, que no perd cap ocasió de reiterar la seva fobia anticomunista.

Els defensors d'aquesta posició estan obsedits per la idea d'erigir una força "de centre" capaç de fer front al comunisme, i poder aquesta obsessió, sovint, per davant de la unitat democràtica.

Malauradament, aquesta unitat antifeixista és encara absolutament imprescindible per avançar cap a la democràcia, i ho pot ser fins i tot més enllà, per consolidar la llibertat quan la conquerim. Probablement els qui posen en segon terme la unitat per tal de bus car clientela pròpia s'equivoquen, no sols perquè posen un interès de partit per davant de l'interès nacional (tot i dir-se els primers catalanistes!), sinó també perquè el poble és avui molt sensible a la unitat i els qui juguen amb ella per fins particulars corren el risc de desacreditar-se.

PERIODISTES PER LA LLIBERTAT

Hi ha actualment un esplet de periodistes animats d'esperit democràtic, d'amor a la veritat, valents, que no volen ser instrument servil del poder. Els retem l'homenatge que mereixen. La fotografia correspon a la manifestació, autoritzada, que 400 periodistes van fer a Barcelona el dia 18 de març, per la llibertat d'expressió i en defensa del secret professional. La manifestació va transcórrer en un perfecte ordre. Contrastant amb això, en una manifestació també de periodistes feta a Madrid el dia 24, amb solidaritat amb Martínez Soler, director de "Doblón", que fou raptat i sotmès a brutals tortures per una colla de feixistes, i posteriorment amenaçat de mort, hi va haver incidents perquè la policia va escometre els manifestants, seguint ordres del Govern. Sempre el desordre ve del mateix lloc.

Vaga de 24 hores el dia 5

Cinquanta-dos dirigents de les Comissions Obreres de Catalunya, reunits dimenge 28, han fet pública una crida als treballadors catalans convocant-los a una vaga de tot el dia 5 d'abril, d'acord amb l'orientació de la XV Permanent de l'ASSEMBLEA DE CATALUNYA.

"Sempre hem topat amb la intransigència governamental i d'amplis sectors empresarials",diu la crida. "Intransigència que ha desemtocat novament en tràgics esdeveniments com els de Vitòria, Basauri, Elda i Tarragona: negativa a homologar els convenis ja signats de la Construcció i altres i que tendeix a fer que cap acord no sigui reconegut pel govern; intransigència demostrada per la inexistència d'autèntics canals de negociació i diàleg i la ineficàcia dels instruments oficials com el Sindicat Vertical i altres; intransigència per tal que els treballadors no ens puguem reunir lliurement mentre els jerarques estan ocupats en l'intent d'emblanquinar la façana del Sindicat Vertical amb l'anomenada reforma i el 'Congrés Sindical', que els treballadors rebutgem.

"Tota aquesta problemàtica general demostra el fracàs de la política governamental,principal responsable d'aquesta situació;d'un Govern (que es diu reformista)incapaç de solucionar els problemes de ningú que no sigui l'oligarquia. Nosaltres,en conseqüència, n'exigim la dimissió. Saludem els acords entre la Junta Democràtica i la Plataforma de Convergència". El document urgeix a marxar cap a un Govern Provisional,i, a Catalunya, cap a un Govern Provisional de la Generalitat.

"Es tracta, des d'ara ", continua dient,"de marxar decididament obrint un procés d'explicació, a tots els centres de treball, del que representa l'Assemblea de Catalunya i el seu programa de 4 punts. D'aconseguir el més gran nombre d'adhesions en cadena a aquest organisme unitari. Urgeix que els treballadors participem activament a les JORNADES DE LLUITA dels dies 2, 3 i 5 d'abril", afegint a les reivindicacions generals de llibertat sindical, amnistia i Estatut d'Autonomia, les específiques de cada sector i zona."Les grans empreses tenen en aquesta direcció una gran responsabilitat."

El document orienta a la celebració d'amplies assemblees on es decideixi com anar a aquesta vaga,amb la participació activa d'UGT, Agrupacions i Juntes Sindicals.

També crida a acudir a la manifestació del dia 4 per l'amnistia.

El dia abans, les Comissions Obreres de la Construcció de Catalunya havien anunciat ja,a través d'un document signat per 65 dirigents obrers,la seva adhesió a les jornades del 2, 3 i 5 d'abril -cridant també a una vaga de 24 hores per al 5- i la seva identificació amb la crida de les CC.OO. de tot l'Estat a una vaga els dies 28,29 i 30 d'abril per l'aprovació immediata de tots els convenis pactats, la llibertat sindical, l'amnistia, les llibertats polítiques,la dimissió del govern i l'establiment d'un Govern Provisional.

Ha mort Josep Lleó

Després d'una llarga i penosa malaltia ha mort Josep Lleó Mas. Durant els darrers anys i fins a la seva mort era responsable polític del grup de militants del PSUC residents a Venequela.

En Lleó va néixer a Reus. Allà va ingressar, al començament de la guerra, a les JSUC. Adolescent encara, va marxar voluntari a l'Exèrcit Popular. Exiliat a França des del 1939, va participar a la lluita guerrillera contra els nazis. Després va tornar, clandestinament, a Catalunya i, en els difícils anys 1946-48 fou un dels dirigents de l'organització del PSUC a Barcelona. Per raons de seguretat retornà a França, on va assumir la direcció política de l'organització del PSUC a Marsella. Alguns anys després va marxar amb la seva família a Venequela on, malgrat el seu precari estat de salut, prosseguí la seva tasca de militant comunista, de lluitador incansable per la llibertat de Catalunya i de tot Espanya, de ferm combatent pel triomf del socialisme.

Enviem el nostre condol, pregonament sentit, a la seva muller i fills i als comunistes catalans residents a Venequela.

L'Ajuntament de Tarragona pels 4 punts

La setmana passada,al ple de l'ajuntament de Tarragona es varen presentar dues mocions que foren aprovades per unanimitat. Una, presentada per set regidors, sol.licita l'amnistia, amb la qual cosa l'ajuntament tarragoní s'afegeix a bastants d'altres ajuntaments catalans que també han aprovat aquesta petició. L'altra moció, presentada per tres regidors, és l'acord amb els quatre punts de l'Assemblea de Catalunya. Es el primer cop que es pren un acord així per un ple municipal.

No cal dir que ambdues aprovacions -repetim, unànimes- foren acollides amb aplaudiments del públic que assistia al ple. Els representants de l'Assemblea de Catalunya a Tarragona han saludat aquest fet i han invitat els regidors i l'alcalde als actes i accions democràtics dels dies 2, 3, 4 i 5 d'abril. Amb aquesta invitació l'Assemblea diu que "volem reafirmar la nostra voluntat que la ruptura democràtica es faci de forma pacífica i ordenada".

Convé assenyalar que la moció dels quatre punts de l'Assemblea de Catalunya fa menció expressa d'aquest organisme unitari. Diu, textualment: "Els sotasignants, regidors de l'Ajuntament de Tarragona, en vista de l'actual situació i de la unanimitat del poble de Catalunya en cerca del seu futur, proposen al Ple d'aquesta Corporació acord sobre els següents punts, que coincideixen amb els postulats de l'Assemblea de Catalunya:", i tot seguit detallen fil per randa i amb les mateixes paraules que consten en la primera declaració de l'Assemblea, els coneguts quatre punts.

Heus ací un fet d'una importància molt gran que reflecteix com les exigències del poble, malgrat totes les repressions, malgrat la dictadura, tenen tanta força com per penetrar dins un consistori sense representativitat popular, un consistori compost a la manera franquista.

Més d'un milió de vaguistes

L'Equip Documentación de la "Gaceta de Derecho Social" (març 1976), basantse en la premsa diària de Madrid,ha calculat que el febrer han estat en vaga a tot Espanya 966.395 treballadors, dels quals 226.303 corresponen a Catalunya (sense comptar ensenyament i transports, calculats globalment).L'Equip fa observar que "no sembla aventurat suposar que el nombre s'apropi al milió i mig".

A nosaltres tampoc no ens sembla aventurat suposar que març supera febrer si tenim en compte la vaga general solidària d'Euskadi, el tèxtil de Catalunya i tantes altres lluites.

Rectificació

Al número anterior (437) i a la seva pàgina 4, a la nota titulada "Adhesions a l'Assemblea", vàrem cometre una errada en assenyalar que "Justícia i Pau" s'havia adherit a l'Assemblea de Catalunya. La entitat a la qual volíem referirnos és "Pax Christi".

VAGUES LLARGUES

De les moltes vagues que s'estan produint arreu del país, unes quantes destaquen per la seva durada. Aquest és el cas -en una relació que no pretén ésser exhaustiva- de "Roca" (3 setmanes de vaga), "Meler" (6 setmanes), "Clausor" (2 setmanes), "Óptica Hispano" (5 setmanes) i la vaga general del Metall a Terrassa, que acaba de finir a les dues setmanes del seu inici.

La primera consideració que susciten aquestes vagues perllongades és la necessitat que té avui la classe obrera de millorar les seves condicions de treball, fortament damnejades per l'encariment de la vida, necessitat que topa amb una situació de congelació salarial i de crisi econòmica que fa que les lluites esdevinguin més complexes i difícils.

Es en aquestes circumstàncies, no gens fàcils, quan la classe obrera posa a prova la seva gran combativitat i quan, també, són posats a prova els diferents mecanismes de l'acció: assemblees, unitat, representació, solidaritat, negociació...

No hi ha cap mena de dubte que aquests mecanismes han estat utilitzats amb major o menor grau, amb més o menys fortuna, en aquestes vagues. Les assemblees massives, bé al sindicat, bé a les esglésies -cas del Metall de Terrassa- o al pavelló d'esports -cas de "Roca" i "Meler"- han estat una constant. El mateix podem dir dels òrgans de representació. L'elecció de representants ha esdevingut una pràctica de democràcia obrera que imposa de fet el sindicalisme de classe. Es el cas de l'assemblea de 200 delegats del Metall de Terrassa, elegida per les assemblees d'empresa. La solidaritat troba formes cada cop més obertes, com ho demostra el recaptament organitzat pels treballadors de "Roca" i llurs familiars entre els automobilistes que circulaven per la carretera de Viladecans a Castelldefels, on col.locaren unes pancartes que explicaven les seves reivindicacions, que resultà un èxit econòmic; com també els ajuts econòmics d'altres empreses canalitzats a través de comissions permanents en els propis locals sindicals.

D'altra banda, no ens ha d'estranyar que la negociació sigui dura. Hom topa sovint amb una major rigidesa per part de la patronal, amb la qual l'element de conjuntura té molt a veure: en el cas de "Meler" hi ha raons per creure que els actuals propietaris han traspassat l'empresa a un dels grups financers de "Seat".

Ara més que mai és quan la capacitat de direcció i negociació dels treballadors s'ha de posar a prova, quan saber acabar una vaga té tanta importància o més que saber-la començar. En aquest sentit creiem alliçonador reproduir uns paràgrafs de la valoració que de la vaga del Metall de Terrassa ha fet l'Assemblea de Delegats:

"Ens repleguem perquè som conscients que s'acosten noves lluites i necessitem conservar la unitat. Unitat que ha estat la nostra principal conquesta en aquesta vaga... és (la unitat) l'única garantia de noves conquestes... Hem aconseguit trencar el conveni i arrencar 325 pessetes no absorbibles, i que els empresaris s'avinguin a seguir negociant. No és molt... Tornem al treball victoriosos perquè hem demostrat la nostra capacitat d'exercir la democràcia. Hem elegit els nostres delegats en les assemblees d'empresa. Hem elegit la nostra comissió deliberadora... Hem lluitat amb les formes pròpies d'un sindicat de classe, demostrant així l'ensulsiada i la inoperància de la CNS ... Tornem victoriosos perquè hem aconseguit que no hi hagi acomiadaments ni sancions, a excepció de les sancions d'AEG... Aturar la vaga no significa aturar la lluita sinó continuar-la amb altres mitjans, tots units. I continuarem."

Jordi Grau

LA VAGA DEL RAM DE L'AIGUA

El dia 20 de març, dissabte, més de vuit mil treballadors del ram de l'aigua acceptàvem el conveni i acordàvem tornar a la feina dilluns, dia 22, després de vuit dies de vaga general. Membres coneguts de Comissions Obreres, com són Agustí Prats, Márquez, Florentí de Andrés, Alvarez, Carmona, havien estat elegits, en assemblees de càrrecs sindicals comarcals, membres de la comissió social deliberadora del conveni. Com a expert, juntament amb el vicepresident de l'Agrupació, Antoni Mayordomo, era elegit per l'assemblea de parats del tèxtil del 2 de març Manuel Martínez, un parat, home de Comissions Obreres. A proposta dels deliberants, fou acceptada una comissió assessora elegida per fàbriques, composta per homes coneguts de les Comissions Obreres del ram (Joan Olmos, Jaume Folguera, etc.) La vaga general, la més important al ram en 40 anys de dictadura, ha unit al voltant de les comissions els treballadors de tota l'agrupació.

L'òrgan de prendre decisions ha estat l'assemblea general, que es feia als salons sindicals o al Foment del Treball Nacional. Ja el primer dia de la vaga, dimarts 9 de març, hom deia que el conveni era nou perquè eren nous els protagonistes: serien els treballadors els qui deliberarien el conveni. A la primera assemblea ja apareixíem com les Comissions Obreres. Al primer contacte amb els empresaris, de presentació, assenyalàvem la nostra vinculació amb Comissions i el nostre rebuig del verticalisme. Sabem positivament que els empresaris ho han entès així i ho han acceptat.

El moviment que es va aixecar ha demostrat:

a) Que el verticalisme resta mancat de força, si hom dóna la paraula als treballadors.

b) Que les Comissions Obreres poden dialogar amb els empresaris i anar a la signatura de convenis, tot dirigint com a tals les lluites, amb la confiança dels obrers.

c) Que els treballadors poden aconseguir millores econòmiques importants en aquests moments. Al nostre ram les millores s'han concretat en un augment de 4.650 pessetes el mes amb revisió anyal més dos punts, augments de [illegible] punts a la paga de beneficis, tres dies més de vacances, 30 dies de pagues extraordinàries, etc.

d) Que és possible treure la lluita al carrer.

Les millores aconseguides, tot i que són insuficients, ens col.loquen en millors condicions salarials. L'acord de tornar a la feina respon a la necessitat de saber avançar en la lluita comptant amb les possibilitats de cada moment. L'avanç que s'ha fet en la participació exigia saber frenar a temps, mantenint la unitat. Com es va dir el dia 20, a l'assemblea general, "demà reprendrem l'atac per les reivindicacions pendents".

A.Mur

Les lluites de la professió teatral

La lluita de la professió teatral barcelonina reivindicant el dret a treballar i el dret de la població en general a posseïr un teatre digne, entès com a instrument de cultura i,per tant, com a servei públic, no hauria estat possible,sens dubte, sense la consciència col.lectiva que va néixer durant la vaga de febrer de 1975 i sense la presència d'unes mínimes estructures organitzatives consolidades en aquell moment.

Les accions empreses,primer pels actors i després, solidàriament, per altres branques de la professió, no tenen cap precedent en la història de Catalunya. Per primera vegada, la gent de teatre deixa d'afrontar el problema de la falta de treball de forma individual (buscant per tots els mitjans posicions personals avantatjoses) i, col.lectivament, comprèn que l'arrel del problema econòmic -l'atur- té un caràcter netament polític. Allò que està en joc és tota una política cultural; allò que es demana no és, només, feina. S'exigeixen responsabilitats polítiques als poders públics,es denuncia el centralisme cultural i es rebutgen "solucions" implantades pel Règim (com el "Teatro Nacional de Barcelona"), totalment inoperants i alienes als interessos de la professió i de la població catalanes.

Els professionals del teatre, durant els mesos de gener i febrer, surten al carrer (manifestació del dia 26 de gener, cantades d'auques a les portes dels teatres per tal d'obtenir el suport del públic), elaboren un triple projecte teatral (creació d'un Teatre Municipal de Barcelona i d'un Teatre de Catalunya, amb gestió democràtica per representants de la professió i de les institucions ciutadanes, i redacció de bases per a una Llei del Teatre) i exigeixen l'aprovació d'aquests projectes a les autoritats.

La lluita dels professionals del teatre és abans que tot una lluita per la democràcia i està estretament unida a la lluita general.Fa uns mesos, la gent de teatre emprenia, paral.lelament als altres sectors del món del treball, la lluita sindical i obtenia l'elecció d'una candidatura unitària i democràtica. Avui, els ensenyants reivindiquen l'escola pública i la gent de teatre un teatre públic; avui, la població catalana es manifesta reivindicant llibertat i autonomia i els professionals del teatre saben que els seus problemes només trobaran una solució satisfactòria dins el marc d'una autèntica autonomia cultural i administrativa. Saben que la seva feina -l'expressió artística- està íntimament lligada a la llibertat d'expressió de tots els ciutadans.

Aquesta és una llarga lluita que tot just acaba de començar.Però ha mobilitzat ja els sectors més combatius i lúcids de la professió i ha sabut entroncar amb la lluita general. I això és la garantia de la seva continuïtat i del seu èxit.

J. MOMPOU

La darrera manifestació d'actors de teatre a Barcelona, el 25 de març.

« per què bales de veritat? »

Més de 700 barcelonins de la més variada condició social i dels més diversos horitzons polítics democràtics, han adreçat una dura carta al ministre de la Governació, Fraga Iribarne, de la qual s'han fet ressò els diaris. Grans artistes i escriptors, dirigents obrers destacats, professionals de totes les especialitats, personalitats d'entitats cíviques i religioses, hi condemnen la violència governamental a Vitòria i exigeixen que s'obri una investigació judicial per establir les responsabilitats corresponents i castigar els culpables de les morts violentes. En fer la pregunta "per què han estat disparades bales de veritat?", hom planteja el problema fonamental: EL GOVERN ARIAS-FRAGA ES EL CULPABLE DE LA MORT DELS DESARMATS I PACÍFICS OBRERS CAIGUTS A VITÒRIA, BASAURI, ELDA... La repressió brutal del primer govern de Juan Carlos dóna continuïtat a la sangonent dictadura de Franco.

En la carta dels 700 es diu "...hem pogut comprovar que l'origen de la violència rau en la intervenció de les forces repressives, no en l'actitud pacífica del nostre poble".

En afirmar llur voluntat democràtica, els signants diuen: "...perquè volem impedir la violència i garantir un autèntic ordre democràtic, afirmem la nostra convicció que l'únic remei contra la violència és la democràcia, és a dir, la promulgació immediata de l'amnistia, el reconeixement de les llibertats d'expressió, reunió, associació i manifestació i del dret de vaga,el restabliment provisional de l'Estatut d'Autonomia i la convocatòria d'eleccions lliures, amb sufragi universal, perquè els pobles de l'Estat espanyol puguin decidir lliurement el seu destí i puguin viure així "eternament / en l'ordre i en la pau, en el treball,/ en la difícil i merescuda / llibertat".

A les envistes de les grans accions democràtiques i pacífiques convocades per als dies 2, 3 i 5 d'abril per l'Assemblea de Catalunya, i de la manifestació pro amnistia del proper 4 d'abril, prohibida pel governador Sánchez Terán, guanya extraordinària significació la denúncia que els 700 barcelonins acaben de fer de la política repressiva del govern Arias-Fraga.

Aquestes jornades d'acció nacional democràtica del poble de Catalunya tenen un clar caràcter d'ORDRE DEMOCRÀTIC. Es la prohibició antidemocràtica, la intervenció repressiva de les autoritats governamentals,allò que pot originar noves tragèdies.